

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiæ Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ II. Refelluntur alia de fundatione Vandalis Hunisque dicta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

lud inualidum & inutile, imò potius noxiū reddit, teste Præside Fabro in Codice Fabr. lib. 2. tit. 1. defin. 2. n. 3. an allegat.

Septima, quia etiam hoc prætensum Diploma varias formas induit, sicut supra reculimus de Dagobertino. Nam in conferentia anni MDCLXV. integrum, tanquam per exemplum fuit exhibitum, & additum quod habuerit quatuor Sigilla, vnum aureum, & tria cerea, quæ etiam describebantur, vti est apud Rosierium. Addebatur etiam subscriptio Martini Ducis Austriae Mosellanicæ; quæ, vti & sigilla in libello nostro omittuntur. Atque ita, si licitum & fas fuerit omittere ea, quæ Scriptori displicebant, quis non suspicetur ab eodem ea quæ ipsi placebant, adiecta, vt sunt ea, quæ Cella Hilarij nomine S. Maximini insignita dicuntur.

Ottava, quia vt ex textu istius documenti apparet, refert se author illius narratiuè ad præcedens Dagobertinum supra refutatum, Referens autem, non potest habere maiorem vim quam relatum. *Thuscus V. Relatum.*

Nona, quia prætenso Dagobertino, ad quod se refert in substantialibus terminis, repugnat, dicit enim Dagobertum tradidisse Cellas Ecclesiæ S. Petri, cùm tamen, tam ex Diplomate ipso Dagoberti, quam Scriptoris confessione clatum sit, Dagobertum dictas Cellas quasi iam ante traditas & ad Ecclesiam S. Petri pertinentes ipsi reliquisse & confirmâsse. Itaque in hac contradictione & repugnantia, nescias, cui credas, atque ita verique prætenso Diplomati fides omnis abrogatur, & mutuo se destruunt. *I. scriptura 14. c. de fide instrument.*

Ex quibus omnibus alijsque rationibus, quæ ex istorum Diplomatū consideratione erui possunt, euidentē est, nihil contra nos per Siegeritnum illud prætensum probari posse.

§. II. Refelluntur alia de fundatione Vandalis Hunnisque dicta.

Quod dicis in Notabili 1. Archiepiscopos dotasse Monasterium S. Maximini, ex dictis & dicendis falsum esse constat. Quod 2. addis, Reges Francorum non prætendere titulum Fundatoris, ad questionem nostram non pertinet, Certe vt fundatores non sint, benefactores fuisse magnos illos Austrasiæ Reges, Dagobertum, Pipinum eiusque Successores, nimis nobis notum est, & lex gratitudinis verat, nos eiusce rei obliuisci.

Quod vero tertio ex voce illa, *Hattus*, eruis & infers Reges Franciæ Hattos, Hunnos, Vandalos, Nortmannos, & quoquecunque alias (similes barbaros rcor) ex Archidiœcesi Treuirensi semper elecisse, vide quomodo tuaris, vereor enim vt hic quoque Historici, te ad metam, non loqui, deducant. A quibus ostenditur Hunnos & Vandalos ante Francorum in Gallias aduentum & Dominatum, tertio in easdem inuallis. Primo, sub Gratiano circa Annum CCCL XXXIV. teste Sigonio lib. 9. de Occident. Imp. Secundo, sub Arcadio euocati sunt à Stilicone circa Annum CCCC VI. teste Osorio lib. 7. cap. 38. Tertio, quando cum Attila irruperunt circa Annum CCCCLI. teste Turonensi lib. 2. cap. 6. Neque post illa tempora Hunnos, Vandalosque Galliæ cladem intulisse reperio. Constat vero Francos eo tempore in Gallia necdum rerum potitos, sed trans Rhenum Degentes, cladem ab Hunnis & Vandalis transiuntibus in Galliam passos, ac Treuiros primum attigisse circa Annum CCC CLIII. vt refert Aimoinius libr. 1. hist. cap. 3. Vide huius Chronologię ra-

tio-

tionem apud Bucherium, in disputat. historica de primis Tungrorum Episcop. C. 5.
Baronum suis locis, & alios.

Nortmanni quidem Treuiros Vastarunt circa Annum DCCCLXXXII. & Carolo Crasso annitente, certis pactis initis, inde recesserunt, non autem vi eieci sunt, quin potius parte Galliae illis concessa, Franci pacem tandem inire coacti sunt. Regino, In Chron. Ann. 882. Frodoardus, In Chron. Ann. 922. & alij.

De Hattis inuidentibus Treuiros, quod afferis, nullius Auctoris testimonio probare poteris.

Atque ita concludo, præterquam quod impertinentia sint sine solido fundamento, ea quæ de Hattorum, Hunnorumque electione retulisti, abs te dicta esse, cætera vero, quæ de assistentia Moderni Regis Christianissimi narras, etiam ad hanc questionem non pertinere.

SECTIO QVARTA.

Graues calumniæ in priscos S. Maximini Religiosos contortæ, refutantur.

NON modò fictis eiusmodi & fictilibus Regum Austrasiæ productis documentis, conatus est Scriptor libelli famosi, Monasterij statum euertere: Verùm etiam fictis & excogitatis criminibus ac factis, quæ à n. 12. usque ad n. 17. in libello persequuntur. Nam primò accusat Religiosos præfatos de crimine falsi, dicitque eos perficta fronte & falso negare, Monasterium sub omnimoda Archiepiscopali & Electorali Iurisdictione Ecclesiastica & sæculari permanisse, cùm illud à S. Hildulpho fundatum & instauratum afferat. Secundò, dicit pessimis artibus, quas enumerat, ac inter illas, præstigijs ac veneficijs usq[ue], ut Pontifices, Imperatores ac Principes exteriores, contra Archiepiscopos concitarent. Tertiò, ijsdem pessimis artibus usq[ue] adhæsisce Pontificibus & Regibus Romanorum schismaticis & excommunicatis, & ab ijsdem per falsa narrata, inualida Diplomata, sub & obreptitiæ ex parte casse, idque nominatim ab Ottone II. & Henrico IV. & V.

Quæ quidem omnia, aliaque, quæ citato loco referuntur, cum falso & sine ullâ veritatis apparentiâ, & omnino sine ullâ probatione audacter afferantur, possent sola negatione sufficenter refelli, cum omni Iure quiuis præsumatur bonus & innocens, neque falsarius, perduellis, præstigiator, veneficus quispiam haberi debeat, donec talis probetur.

Nihilominus, ne quis fortè scrupulus aut dubitatio animis simpliciorum in hæreat, ob illa tam fortiter asserta & toti mundo proposita, quæ ad tria supradicta capita pertinent gesta, paucis referam.

S. I. Archiepiscopi Treuirenses non fundarunt Monasterium S. Maximini.

Archiepiscopos non esse Fundatores Monasterij nostri, patet primò ex ijs, quæ dixi primâ parte, & sectione primâ huius partis, vbi testimonij clarissimis, ijsque Originalibus & irrefragabilibus ostensum est, funda-